

אָרְפִיָּה דִּהְהוּא אִמָּה, מָאתָן וְאַרְבָּעִין וְתַמְנֵיָא עֲלֵמִין אֹרֶךְ

של זה האמה שהוא יסוד דז"א, מאתים ארבעים ושמונה אורות נעלמים שנמצאים ביסוד, כי

הנה נודע שהיסוד נקרא כל על שהוא כולל כל החסדים, והנה החמשה חסדים הם

המתחלקים לרמ"ח חסדים, בסוד חסד לאברה"ם גימ' רמ"ח כי הם מתפשטים בכל הרמ"ח

איברים, נמצא כי החמשה חסדים הכלולים ביסוד יש בהם "כללות" רמ"ח חסדים ומטעם

זה צריך שגם כלי המקבלם שהוא היסוד יהיה בו ג"כ כללות רמ"ח אברים, ולכן גם כלי

היסוד כלול מרמ"ח איברים, וזה ע"י שהכ"ב אותיות שהתפשטו ובנו רמ"ח אברים האירו

ונתנו מכוחם ביסוד ונכללו בו. וא"כ יוצא שהיסוד כולל רמ"ח אברים שבתוכם רמ"ח

חסדים, ולכן אמר שהיסוד אורכו רמ"ח אורות נעלמים כי הוא כולל בתוכו רמ"ח חסדים.

וְכִלְהוּ תְּלִיין בְּפּוּמָא דְאִמָּה, דְּאֵתְקַרֵי יו"ד וכל החסדים שביסוד

תלויים ומתקבצים, בעטרת היסוד שנקרא פי האמה בסוד חסד דשריא בפומא דאמה שעטרה

זו נקראת יו"ד, כי היסוד עצמו הוא צורת ו' והעטרה שלו היא סוד יו"ד. וְכִיין

דְּאֵתְגַלְיִיא יו"ד פּוּמִיָּה דְאִמָּה, אֵתְגַלֵי חֶסֶד עֲלָאָה וכיון

שנתגלה אות י' בפה האמה, דהיינו שעל ידי הפריעה מתגלית העטרה שהיא אות י' ומתגלה

החסד העליון שהוא היו"ד הזו שבעטרת היסוד, שהיא בחינת אברהם שהוא חסד המתגלה

בפתח האוהל.

וְהֵאֵי אִמָּה חֶסֶד הוּא דְאֵתְקַרֵי וזאת האמה כולה שהיא היסוד, נקראת

חסד על שם העטרה, וְתִלֵי (נ"א וְהֵאֵי חֶסֶד הוּא תִלֵי) בְּהֵאֵי פּוּם

אִמָּה אמנם עיקר החסד הוא תלוי בעטרת היסוד שהוא פה האמה. וְלֵא אֵקַרֵי

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / העלחה טל' 02-6249000

חֶסֶד, עַד דְּאֶתְנַלְיִיא יו"ד דְּפִנּוּם אַמָּה ומסיבה זו לא נקרא היסוד

"חסד" עד שהתגלה היו"ד בפה האמה על ידי מצות הפריעה.

וְתֵא הַזֵּי, דְּלֵא אֶתְקָרִי אַבְרָהָם שְׁלִים בְּהֵאִי חֶסֶד, עַד

דְּאֶתְנַלְיִיא יו"ד דְּאַמָּה ובא ראה, שלא נקרא אברהם שלם בזה

החסד, עד שנתגלה יו"ד של האמה על ידי מצות מילה ופריעה, וא"כ אפילו שאברהם איש

החסד, לא נשלם במדה זו עד שעשה מילה ופריעה. וְכִיּוֹן דְּאֶתְנַלְיִי אֶקְרִי

שְׁלִים וכיון שנתגלית היו"ד שבעטרת היסוד נקרא אברהם שלם, הָרָא הוּא

דְּכַתִּיב וזה מה שכתוב, (בראשית יז) הִתְחַלַּךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים,

תָּמִים מִפֶּשַׁע שנעשה שלם במדת החסד שזכה לה, וז"ש תמים ממ"ש ר"ת מ'תגלית

מ'לכות ש'לו שהיא עטרת היסוד. וְכַתִּיב (שמואל ב כב) וְאַהֲיָה תָמִים לּוֹ

וְאַשְׁתַּמְרָה מֵעוֹנֵי. מָאִי קָא מִיִּירִי, רִישָׁא וְסִיפָא ושואל,

במה מדבר הרישא והסיפא, כלומר הקשר בין התמימות לשמירה, ועוד אם הוא תמים אז

הוא שמור מעברה, וא"כ מדוע צריך לומר ואשתמרה מעוונתי. אֶלֵא פֶל דְּגַלִּי

הֵאִי יו"ד אלא כל מי שעושה פריעה, ומגלה את העטרה שהיא אות יו"ד נקרא תמים,

וְאַסְתַּמְר דְּלֵא עֵיילִיה לְיו"ד בְּרִשׁוֹתָא אַחְרָא ונשמר שלא

העלה והכניס את אות היו"ד שהיא אות ברית קודש, לרשות אחרת כלומר של בת אל נכר.

לִיְהוִי שְׁלִים לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְלַהּוִי צָרִיר בְּצִרּוֹרָא דְחַיִּי

איש זה קדוש הוא ויהיה שלם ותמים לעולם הבא, ונשמתו תהיה צרורה בצרור החיים שהוא

יסוד דנוק. מָאִי בְּרִשׁוֹתָא אַחְרָא מה הפירוש שלא העלה והכניס היו"ד

ברשות אחרת. **דְּכַתִּיב**, (מלאכי ב) **וּבְעַל בַּת אֵל יִכָּר** ואומר שהכוונה שלא בא על ארמית. **וּבְגִין כֵּן כָּתִיב** ולכן כתוב, **וְאַהֲיָה תָמִים לוֹ**, **דְּכִיּוֹן דְּהוּא תָמִים בְּגִלּוּיָא דִּיז"ד**, **וְאַשְׁתַּמְרָה מֵעוֹנֵי** ועתה עונה שכפל הפסוק כך דמ"ש ואהיה תמים לו היינו ע"י מצות מילה שמכיון שהוא תמים ושלם על ידי המילה והפריעה וגילוי העטרה שהיא אות יו"ד שע"י נגלו החסדים העליונים, אז צריך ואשתמרה מעוונתי שצריך מאד להזהר שלא להכניס לרשות אחרת כי זה עוון

חמור מאד.

וְכִיּוֹן דְּאַתְּפִשֵּׁט אִמָּה דָא [ק"ג] וכיון שנתפשט ונתקן היסוד דז"א, על ידי

החמשה חסדים שהארתם מתקבצת ביסוד, ונעשה מהם בחינת מ"ד לצורך הוונג

אור הרשב"י

דנוקבא, הם בחינת המש גבורות שלוקחת אותם בזמן היניקה מאחוריים דז"א קודם הנסירה, לצורך הגדלת גופה. ואח"ך הארתם מתקבצת ביסוד שבה, ונעשו בה בחינת מ"ן. אמנם, כל אלו הה"ח והה"ג, שניהם מקבלם הז"א בתחילה. ואחר שהגדיל גופו לגמרי ע"י ה"ח שלו, אז נמשכו הארת החו"ג מנקב החזה על רישא דנוקבא העומדת מאחוריו, בבחינת צלם על ראשה. ונכנסים בתוכה מעט מעט, עד תשלום י"ב שנים ויום אחד. ועל ידם נגדלת הנוקבא מבחינת נקודה עד י"ס שלמות. כי תחילה יוצאים הארת החסדים והגדילו בחינת כח"ב שלה, כמ"ש רבנו ז"ל בפ"ב משי ל"ד כלל כ', ובשער ההקדמות דף ס"ז ע"ג יעו"ש. ואח"ך יוצאים הנבורות, ומתפשטים מחסד עד

[ק"ג] כדי להבין הענין הבא, נביא מ"ש"כ בספר יין הרקח וז"ל: כדי להבין סוגיית זו, צריך לבאר תחילה בדרך קיצור ענין הגדלות דנוקבא, ובחינת המ"ן שבה. והוא זה, כי הנה גופא דז"א וכן גופא דנוקבא, נעשה ונצטייר מכ"ב אותיות התורה. ואחר שנעשה בחינת גופם, אז נתקבצו הארת הכ"ב אתוון דגופם, ונעשה ממנו כלי היסוד שלהם. וחמש אותיות מנצפ"ך הכפולים היתרים על הכ"ב אתוון דז"א, הם בחינת המישה חסדים שלוקח בזמן היניקה קודם הנסירה, לצורך הגדלת גופו, כי הם בחינת המים המגדלים את האילן. ואחר שהגדילו את גופו, מתקבצת הארתם ביסוד שלו, ונעשו בחינת מ"ד. וכן בחינת המש אותיות מנצפ"ך היתרים על כ"ב אותיות

הלימוד היומי

הקדוש הבא אחר הנסירה, **אַתְּפַשֵּׁט סֶטֶר גְּבוּרָה מֵאֵינוֹן גְּבוּרָאֵן**

אור הרשב"י

ונעשית פרצוף שלם שלא על ידי ז"א. כמ"ש רבנו ז"ל בשער הכוונות בדרוש ב' דערבית דף נ"ג ע"א, והעתקנו לשונו לקמן באות נ"ב. ועי"ע בפ"ב מש' כ"ה בדרוש החו"ג כלל ד', יעו"ש. ועוד לוקחת ע"י אימא גם כן כ"ב אותיות אחרים. ועל ידי כ"ב אותיות אלו השניים, נגמר כלי היסוד שלה. כי הנה מהארת כ"ב אותיות הראשונות, לא נעשה רק חצי כלי היסוד שהוא דלת אחת וציר אחד, וע"י כ"ב אותיות השניים, נעשה גם כן דלת אחת וציר אחד. וע"י זה נגמר כלי היסוד בשתי דלתות ושני צירים. וגם עכשיו נשלמו עשרה מיני דמים שבאשה, כי מנצפ"ך הראשונים והשניים הם בחינת המ"ן עצמם. והלבושים שלהם, שהם עשר פעמים אהי"ה, הם בחינת עשרה מיני דמים. כי אהי"ה בריבועו הוא נימ' דם. העולה מכל האמור כי בחינת הה"ג של הנוקבא הם עושים שני דברים. חדא, כי הם מגדילים את כל הו"ת שלה, והשנית שהם בחינת המ"ן עצמה. וזה הדבר הוא שוה בין בחמש הגבורות הראשונים שמקבלת אותם מאחוריים דו"א קודם הנסירה, ובין בחמש הגבורות השנים, שמקבלת אותם ע"י אימא בזמן הנסירה. ובוה נבוא אל הביאור, והוא כי הכא מדבר בבחינת מנצפ"ך השניים, שמקבלת אותם ע"י אימא. שכן משמע מלשון רבנו ז"ל בשער הכוונות בדרוש י"א של תיקון הצות דף נ"ח סוף ע"ג, שכתב שם וז"ל: "והענין הוא, כי בחצות לילה נתקנה

הוד שלה, כל גבורה בכלי אחד. ואח"ך נכללה הארתם ביסוד, ונגדל גם כלי היסוד. ואח"ך נכללה הארת הגבורות שביסוד במלכות שבה, ועל ידם נגדלה גם המלכות שלה. ואלו הה"ג שנתפשמו בנוקבא, הם מגדילים את גופה. כי אעפ"י שנקראים אש בערך החסדים דו"א, עם כל זה בערך הנוקבא הם מים, בסוד גבורות גשמים, כי הם מים ממש, כמבואר בסוף פ"ו מש' ל"ד ובשער ההקדמות דף ס"ז ע"ב, יעו"ש. ואלו הה"ג שבנוקבא, הם גם כן בחינת המ"ן שביסוד שבה, כנוכר בפ"ב מש' ל"ד כלל כ', ובפ"ג מש' ל"ה, ובשער ההקדמות דף ס"ז ע"ג ודף ס"ח ע"ד, יעו"ש. וכל זה הוא קודם הנסירה, ולכן אלו חמש אותיות מנצפ"ך של הנוקבא הם בחינת דינים גמורים, כי ניתנים לה בסוד אחוריים. ואז נקראת הנוקבא בשם נער חסר ה"א אחרונה, כי הוא בנימ' ש"ך ניצוצין. ואחר שנגדל כל פרצוף הנוקבא מאחוריים דו"א, אז הפיל ה' אלהים תרדמה וכו' (בראשית ב' כ"א), והוא, כי המוחין ההם, נתנם ה' אלהים שהם או"א, אל הנוקבא, שלא ע"י ז"א. ואז ננסרת מאחורי ז"א, ולוקחת מנצפ"ך אחרים ע"י אימא עצמה. והם ממותקים שאינם קשים כל כך, והם בחינת אות ה"א שנתוסף בנער ונעשית נערה. כי אלו המנצפ"ך הם בחינת חמש אלפ"ין שבחמישה שמות אדנו"ת, כמבואר בשמאמ"ר בפרשת בא, ובשער ההקדמות דף ס"ט ע"א וע"ב. ועל ידי אלו המנצפ"ך השניים נגדל גופה לגמרי,

הלימוד היומי